

...και οι έσχατοι έσονται πρώτοι.

Ο δρόμος από την Μουργκάνα για το όνειρο, ήτανε πάντα στρωμένος με γομαράγκαθα. Οι γρατσουνισμένες πατούσες, η αυλακιά στη μέση της καρδιάς, το διπλωμένο στομάχι, με τη στιφάδα του γκόρτσου να χτυπάει στον ουρανίσκο, έδιναν μαζί με τα ροκανίδια των ποικίλων καημών, την πρώτη ύλη που θα γίνοταν φτηνό βινύλιο με τίτλο: "Μαύρα μου χελιδόνια για την Αραπιά".

Το ραντεβού με τη μοίρα, κλεισμένο από αιώνες, στα χίλια σταυροδρόμια της υπερταχείας του Ρόβα και των μουλαριών, εν γένει ακούγαμε για ροδοπέταλα και γιασεμιά πίσω από τους πέτρινους λόφους.

Μια μυρωδάτη συνάντηση που δεν έγινε ποτέ. Στο κλειδωμένο μαύρο κουτί των αναμνήσεων, πέρα από την ευχή αντιβιοτικό της μάνας, το ποτάμι κυλάει υπέροχα, ο πλάτανος βλέπει αφ'ψηλού, ο Χριστός γεννιέται την ίδια νύχτα, στο ίδιο παχνί.

Εκεί στο νέο οικοδομικό ορίζοντα, μουλαριασμένοι, πολυπολιτισμικοί, αγροίκοι, στη γύμνια, φορέσαμε κοστούμι, παπούτσι μακριά από τον τόπο μας και ανεβάσαμε με τα πρώτα κέρδη χοληστερίνη.

Μέσα από τυχαία δορυφορικά- οδοιπορικά NET, στα χαλάσματα της εγκατάλειψης, το θεργεμένο πάλιουρα, το νεκροταφείο με το ένδοξο χθές, αναρωτηθήκαμε με την πίκρα της Καίξερ στο λάρυγγα.

Ηταν τόσο καταδικασμένο το οικόπεδό μας; Υπήρχε συνομοσία εναντίον μας; Η φευγάλα είναι μονόδρομος; Μη ψάχνουμε στα τάρταρα, μασώντας πικροδάφνες και καρτερώντας τη λύση του μυστηρίου να έρθει ανάλαφρη πίσω από τα χτένια και πριν το σούρουπο της ολικής ερήμωσης.

Ο θάνατος με αργές σταλαγματιές πέφτει κάθε χαραυγή γιατί; Διότι δεν είχαμε μπροστάρηδες. Ηγέτες δεν βγάλαμε. Υπάρχουν ακρίτες στα βουνά, Διγενή δε βρήκαμε.

Πολλοί θορυβώδεις καιροσκόποι, προσπάθησαν να φορέσουν βυζαντινές πανοπλίες, μα μόνο γέλιο έβγαλαν, ωσάν καρικατούρες Κομνηνών.

Κάποιοι άλλοι πονηρούληδες (οντας ρούληδες) ετερόφωτοι αστέρες, πήρανε τίτλους, θώκους, Μερσεντές, ξανθιά γραμματέα, πρόσβαση στα κεντρικά ταμεία του κράτους.

Όλο το έργο ήτανε δυο συνεντεύξεις στα κυριακάτικα φύλλα και μια φωτογραφία πριν την

πάχυνση.

Υπάρχουν ακόμα τυπάκια που έχουν λένε, όραμα για τον τόπο. Η αγωνία τους για αναρρίχηση στην εξουσία, φτάνει σαν ξερόβηχας στα υπερφορτωμένα αρλούμπες αυτιά μας.

Το φλερτ με την εξουσία γίνεται γρήγορα σεξ, για να καταλήξει σε λευκό γάμο, που ο γαμπρός τρέχει από τσιμπούσι σε τσιμπούσι, με κατεστραμμένο θυρεοειδή, βουλιμικός και μεγαλοπρεπής κι αυθάδης.

Η ενάρτεος γερουσία, συνεχίζει να αργοπεθαίνει, πάνω στο σκουληκιασμένο πτώμα της νεκρής ελπίδας, τα παλικάρια με το διαβατήριο στην κωλότσεπη εσαεί, και τα αδελφάτα του έθνους να αναστενάζουν με την βοήθεια των χημικών, στις ακρογιαλιές της Μυκόνου, διοικώντας από τα παράθυρα του MEGA.

Η φάρσα των πολλών συνδυασμών κι από δίπλα (περπατώντας η δόξα μονάχη) καλά κρατεί, ενώ δεν κόβει εισιτήρια.

Αναδεικνύει στο βάθος ασημαντότητες και ανύπαρκτα μεγέθη σε κολοσσούς. Κουράγιο παιδιά και σε ρυθμούς Πέτρο- Λούκα ας το ρίξουμε στο αγριοτριαντάφυλλο.

Η τόση απελπισία δίνει σε κάποιους, απλόχερα χαρά. Ανωτερότης. Διότι με εμάς συνεργούς και άλλοθι τα τύμπανα της αναγέννησης θα σπάσουν για λίγο τη σιωπή.

Τα βρύα θα μεταλλαχτούν σε δρυς για δυο μέρες, πριν επιστρέψουν στον ξερόλακκο της λησμονιάς και της ασημαντότητας.

Υ.Γ. Την ίδια κιόλας νύχτα, οι μέτριοι με τις φουσκάλες αριστερά, θα σηκώσουν τα λάβαρα της νίκης, του λαού- αγέλης, θα μιλήσουν για εκσυγχρονισμό σε κύβους Κνόρ και γεύση φραγκοστάφυλου, καίγοντας και ποδοπατώντας τη μαύρη αντίδραση, που σαν λερναία έσπερνε στα χορταριασμένα σοκάκια μας δεινά...

Γιώργος Τσώμος

Ιούλιος 2003

Πηγή: [Εφημερίδα τα ΝΕΑ της Επαρχίας Φιλιατών](#)